

[Lis Græs.]

sundhedsplejersker nok, og der var vel heller ikke en helt tilstrækkelig forståelse i alle vore kommuner for nødvendigheden og betydningen af sundhedsplejersker.

I den tid, der nu er gået, er der sket det glædelige, at man ganske tydeligt har kunnet se, hvordan forståelsen for sundhedsplejerskerne har været stigende over hele landet, og der er også sket det, at dækningen med sundhedsplejersker er steget fra 38 pct., da vi sidst havde loven til behandling, til 63 pct. i dag, altså en effektiv forbedring.

Det andet problem, vi også havde fat på sidst, var spørgsmålet om tilstrækkelig tilgang af sundhedsplejersker, og her er situationen den meget beklagelige, at der i dag ikke uddannes én flere, end da vi sidst talte om tingene. Vi får nu at vide, at man vil prøve at gøre noget ved dette spørgsmål. Det svar fik vi også sidst. Man må virkelig alvorligt overveje, hvad man kan gøre for at få flere sundhedsplejersker. Der er tale om at lave en skole i København, og jeg tror i og for sig, at ideen er god.

Men man kan forstå, at der alt i alt melder sig relativt få til denne uddannelse. Det kunne tyde på, at man på en eller anden måde må gøre noget for at få større tilgang, og jeg vil derfor rejse spørgsmålet om løn eller delvis løn i uddannelsesstiden. Vi ved, at det er ret unge sygeplejersker, der har været i arbejdet i et par år — det skal de jo have været, inden de melder sig til uddannelsen — og de kan naturligvis ikke have nået at spare alverden op.

Jeg vil også gerne spørge, om uddannelseskapaciteten er fuldt udnyttet i Århus. Da vi sidst havde loven til behandling, mener jeg, det blev sagt, at man relativt nemt kunne udvide uddannelsen i Århus. Men jeg forstår godt den geografiske begrundelse med, at særlig de gifte sundhedsplejersker, der bor i hovedstadsområdet, vil have nemmere ved at følge en undervisning i København.

Jeg synes, det er meget interessant, hvad vi får at vide om de nye tanker, man gør sig om hele denne ordning, hvor man prøver at se det som et led i en større helhed. Jeg tror, det er rigtige tanker. Jeg tror også, at dette med det mere behovsprægede er rigtigt, i hvert fald i overgangsperioden, og jeg er glad for, at man tænker på ikke at holde op

efter det første år. Jeg finder det ikke mindst interessant, at man i Ringkøbing amt, altså netop et af de amter, der havde en dårlig dækning, da vi sidst behandlede loven, har fået sat et sådant forsøg i gang. Det synes jeg er meget glædeligt.

Jeg vil pege på en ting, der ikke rigtig er redegjort for her, men som yderligere vil komplicere forholdene: der fødes flere børn. Der fødtes over 9.000 flere børn i 1965 end i 1961, og der er i 1965 over 30.000 flere børn under 5 år, end der var i 1960. Det vil altså sige, at de problemer, vi i forvejen sidder og hakker i, vil blive endnu mere udtalte.

Alt i alt vil jeg gerne sige tak for de oplysninger, vi har fået. Men jeg kan ikke helt befri mig for at være en smule bekymret ved nu på ny at skulle udsætte denne sag i 3 år. Jeg kan godt se, at det bliver svært virkelig at få afklaret forholdene, inden de 3 år er gået; men jeg vil gerne spørge, om ministeren ikke ville anse det for muligt at sætte en vis klemme på det, så der virkelig skete noget med denne uddannelse, ved at sætte en lidt kortere frist.

P. E. Eriksen: Man havde vel nok ventet, da man vedtog lovforslaget i 1963, at når loven igen kom til behandling, var det til revision med henblik på visse ændringer for at gøre ordningen obligatorisk. Der var dengang ikke tilstrækkeligt med sundhedsplejersker, det er der heller ikke endnu, og det er rigtigt, som det allerede er blevet sagt herfra, at ønsket om at få flere ansat yderligere er kommet til.

Det er naturligt, at man både på det sundhedsmæssige og det sociale område lader ordet „forebyggelse“ spille en større og større rolle, forebyggelse for at forhindre, at mennesker rammes, så behandling og anden hjælp er nødvendig. Undersøgelsen fra Ringkøbing amt taler ganske rigtigt sit sprog om det.

Når vi derfor nu igen taler om en udsættelse af revisionen af loven, gælder det om at gøre sig klart, at skal vi gå videre ad vejen, er det nødvendigt, at vi har medarbejdere til at sætte ind på området, altså her sundhedsplejersker. Alt for ofte har vi jo her i landet vedtaget ordninger, inden der var medarbejdere til at føre planerne ud i virkeligheden. Derfor vil jeg gerne